

Sygn. akt II Ca 465/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Gamrat - Kubeczak
Sędziowie:	SO Małgorzata Grzesik SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2014 roku w S.

sprawy z powództwa **K. Ś.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 3 stycznia 2013 r., sygn. akt I C 509/10

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje adw. J. G. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 1476 (jednego tysiąca czterystu siedemdziesięciu sześciu) złotych (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Uzasadnienie wyroku z dnia 10 września 2014 r.:

Powód K. Ś. zażądał zasądzenia od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w S. kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, podając, iż w dniach od 22 lipca 2009 r. do 5 sierpnia 2009 r. przebywał w celi przejściowej wraz z osobami palącymi tytoń, co naraziło go na utratę zdrowia i naruszyło jego prawo od przebywania w pomieszczeniach wolnych od tytoniu i dymu papierosowego.

Pozwany Skarb Państwa – Aresztu Śledczy w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że powód przebywał w Areszcie Śledczym w S., w tym w dniach od 22 lipca 2009 r. do 5 sierpnia 2009 r. w celi wraz z osobami palącymi, mimo złożonej

wcześniej deklaracji o niepaleniu. Pozwany podniósł, że przebywając w areszcie powód miał zapewnioną odpowiednią, pełną i praktycznie całodobową opiekę medyczną – podstawową i specjalistyczną, psychologiczną i wychowawczą. Powód korzystał z pomocy lekarskiej w trybie ambulatoryjnym, otrzymywane leki tolerował dobrze, kuracje były skuteczne. Nie zgłaszał dolegliwości ze strony układu oddechowego. Pozwany zakwestionował, aby u powoda doszło do uszkodzenia jego ciała lub rozstroju zdrowia, którego skutki są bezpośrednim następstwem działania pozwanego. Zakwestionował, aby powód wykazał zasadność jak i wysokość roszczenia.

Wyrokiem z dnia 3 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w S. na rzecz powoda K. Ś. kwotę 1 000 zł (pkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II), przyznał adwokat J. G. od Skarbu Państwa – Sadu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 4 428 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt III).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. Ś. przebywał w Areszcie Śledczym w okresie od 22 lipca 2009 r. do 27 października 2009 r. W chwili przyjęcia do aresztu powód zgłaszał, że jest osobą niepalącą. W dniach od 22 lipca 2009 r. do 5 sierpnia 2009 r. powód przebywał w celi nr 120, zaś w dniach od 5 sierpnia 2009 r. do 27 października 2009 r. w celi nr 415.

W czasie osadzenia w celi nr 120 powód przebywał przez cały czas z osobami palącymi, które paliły dużo, często 20-25 papierosów dziennie i nie zwracały uwagi na prośby powoda o ograniczenie palenia. Z tego powodu zgłaszał wychowawcy i służbie więziennej zastrzeżenia oraz informował o dyskomforcie i dolegliwościach wywoływanych przez dym papierosowy. Powód źle się czuł, drapało go w gardle, kichał. Miał zaczerwienione oczy.

W dniach od 22 lipca 2009 r. do 5 sierpnia 2009 r. w celach mieszkalnych pawilonu B były cele z wolnymi miejscami, jednak z przeznaczeniem dla innej kategorii osadzonych. Pracownicy działu ewidencji jak i wychowawcy próbowali rozmieścić powoda zgodnie z kryterium używania wyrobów tytoniowych, lecz działania te okazały się nieskuteczne. Nieprawidłowość została usunięta po przemieszczeniu powoda w dniu 5 sierpnia 2009 r. do celi stałej – nr 415.

Sąd ustalił w oparciu o opinię powołanej w sprawie biegłej sądowej, specjalisty chorób wewnętrznych i alergicznych I. P. i to, iż powód pozostaje w bardzo dobrym stanie zdrowia somatycznego. Krążeniowo i oddechowo jest wydolny. Stan odżywienia powoda jest prawidłowy. Skóra bez wykwitów patologicznych. U powoda podejrzewa się na podstawie badania podmiotowego nadwrażliwość typu natychmiastowego na alergeny bylicy i zarodniki grzybów pleśniowych. Nadwrażliwość ta manifestuje się klinicznie sezonowym nieżytem nosa i spojówek. Nigdy nie przeprowadzono diagnostyki alergologicznej. Powód dobrze reaguje na leki przeciwhistaminowe i sterydy miejscowe.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy powództwo uznał za częściowo zasadne i znajdujące oparcie w tej części w treści art. 24 k.c. oraz 448 k.c. w związku z art. 417 k.c.

Sąd wskazał, iż w czasie przebywania powoda w celi nr 120 Aresztu Śledczego w S., tj. w dniach do 22 lipca 2009 r. do 5 sierpnia 2009 r. obowiązywał art. 5 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r., Nr 10, poz. 55 ze zm.), zakazujący palenia wyrobów tytoniowych poza pomieszczeniami wyodrębnionymi i odpowiednio przystosowanymi: 1) w zakładach opieki zdrowotnej, z zastrzeżeniem ust. 2, 2) w szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych, 3) w pomieszczeniach zamkniętych zakładów pracy oraz innych obiektów użyteczności publicznej, a w małych, jednoizbowych lokalach gastronomicznych - poza wyraźnie wyodrębnionymi miejscami. Przepisy rangi ustawowej, zawierające generalne regulacje problematyki używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, zamieszczone w powołanej wyżej ustawie, konkretyzują konstytucyjny zapis o prawie do ochrony zdrowia (art. 68 Konstytucji RP), określając zasady postępowania, mające zapewnić realizację celu, ustawy, jakim jest przeciwdziałanie uzależnieniu od używania tytoniu i wyrobów tytoniowych oraz ochrona zdrowia przed jego następstwami. W art. 3 ust. 1 tej ustawy skonkretyzowane zostało, jako podlegające ochronie, prawo niepalących do życia w środowisku wolnym od dymu tytoniowego. Realizacji tego prawa służyć ma m.in. ustanowiony w art. 5 ust. 1 zakaz palenia wyrobów tytoniowych poza pomieszczeniami wyodrębnionymi i odpowiednio przystosowanymi, obejmujący także zakłady pracy i inne obiekty użyteczności publicznej. W art. 5 ust. 3

ww. ustawy zawarta była delegacja ustawowa, w myśl której Minister właściwy do spraw obrony narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych i minister właściwy do spraw sprawiedliwości określą, w drodze rozporządzeń, zasady dopuszczalności używania wyrobów tytoniowych na terenie podlegających im obiektów. Na tej podstawie wydane zostało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 1996 r. w sprawie określenia zasad dopuszczalności używania wyrobów tytoniowych w obiektach zamkniętych podległych Ministrowi Sprawiedliwości (Dz. U. 1996 r., Nr 140, poz. 658 ze zm.), które obowiązywało do dnia 16 maja 2011 r. Zgodnie z § 1 tego rozporządzenia obiektami zamkniętymi były: 1) areszty śledcze, zakłady karne oraz ich oddziały zewnętrzne, zwane dalej "zakładami karnymi"; 2) zakłady poprawcze i schroniska dla nieletnich, zwane dalej "zakładami dla nieletnich". W myśl § 2 ust. 1 w aresztach śledczych oraz zakładach karnych typu zamkniętego dopuszczano możliwość używania wyrobów tytoniowych w celach mieszkalnych przez osoby pozbawione wolności, zwane dalej "osadzonymi". Jednocześnie § 2 ust. 2 rozporządzenia przewidywał obowiązek wyznaczania odrębnych cel mieszkalnych dla osadzonych używających wyrobów tytoniowych.

Sąd dostrzegł, iż pomiędzy stronami zarysowały się rozbieżne stanowiska co do wpływu na zdrowie powoda 14-sto dniowego pobytu w celi z osobami palącymi tytoń. W celu rozwikłania tych rozbieżności Sąd posłużył się dowodem z opinii biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych i alergicznych dr med. I. P., która w ocenie Sądu Rejonowego była rzetelna i wiarygodna. Rozumowanie biegłego oraz sposób wyciągnięcia wniosków końcowych zostały prawidłowo uzasadnione. Biegły przedstawił i uargumentował dokonane przez siebie ustalenia oraz przyjęty tok wnioskowania w sposób zrozumiały.

Biegła dokonała badania powoda i wskazała, że powód pozostaje w bardzo dobrym stanie zdrowia somatycznego. Krążeniowo i oddechowo jest wydolny. Stan odżywienia powoda jest prawidłowy. Skóra bez wykwitów patologicznych. U powoda podejrzewa się na podstawie badania podmiotowego nadwrażliwość typu natychmiastowego na alergeny bylicy i zarodniku grzybów pleśniowych. Nadwrażliwość ta manifestuje się klinicznie sezonowym nieżytem nosa i spojówek. Nigdy nie przeprowadzono diagnostyki alergologicznej. Powód dobrze reaguje na leki przeciwhistaminowe i sterydy miejscowe.

Odnosząc się bezpośrednio do osadzenia powoda w celi dla palących przez 14 dni, tj. od 22 lipca 2009 r. do 5 sierpnia 2009 r., biegła jednoznacznie wskazała, że nie wpłynęło ono w sposób istotny orzecznico na stan jego zdrowia. Palnie bierne przez 14 dni mogło stanowić dyskomfort natury psychicznej, a nie somatycznej. Nie generowało żadnej reakcji alergicznej i pozostawało w zbieżności czasowej z występującymi u niego od wielu lat dolegliwościami sezonowymi natury atopowej z nadwrażliwości typu natychmiastowego na alergeny bylicy i zarodniki grzybów pleśniowych. Nie wystąpiły jakiegokolwiek długotrwałe lub trwałe skutki przebywania powoda w celi dla palących.

W ocenie Sądu Rejonowego treść opinii biegłego nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Strona powodowa złożyła co prawda zastrzeżenie, że opinia biegłej nie zawiera uzasadnienia, jednakże Sąd oddalił wniosek powoda w tym zakresie przyjmując, że treść i sposób skonstruowania opinii biegłej był w pełni wystarczający do kontroli prawidłowości i zasadności wniosków przyjętych przez biegłą.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd Rejonowy wskazał, że na skutek nie przestrzegania powszechnie obowiązujących przepisów powód był wystawiony na nieustanne działanie dymu papierosowego, przy czym istotne znaczenie miał jednak m.in. czas trwania tego typu sytuacji - zaledwie 14 dni. Co dodatkowo w świetle opinii biegłej nie mogło skutkować zmianami dla zdrowia somatycznego powoda. Ponadto o możliwości zasądzenia zadośćuczynienia decydować też powinna ocena stopnia pokrzywdzenia, którego doznała osoba żądająca ochrony prawnej. Inaczej bowiem należy ocenić stopień i to nawet subiektywnej wrażliwości osoby, która dotychczas nie była poddana takim czynnikiem stresogennym jak osadzenie w zakładzie karnym, niż osoby, która odbywała już karę pozbawienia wolności. Na ocenę pokrzywdzenia rzutować musi także to, że osadzony przed wytoczeniem powództwa składał skargi na osadzenie w celi dla palących, co wskazywałoby, że warunki te nie były przez niego akceptowane. Sąd wziął przeto pod uwagę, że stan wywołany działaniem pozwanego skutkował przede wszystkim dyskomfortem psychicznym powoda. Nie ujawniono wszak, aby sytuacja ta spowodowała jakiegokolwiek znaczące czy trwałe skutki dla zdrowia psychicznego powoda.

Przy uwzględnieniu powyższej argumentacji Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że kwota dochodzona pozwem tytułem zadośćuczynienia w wysokości 15.000 złotych jest kwotą wygórowaną, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy. Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że kwotą adekwatną do przebytych przez powoda cierpień psychicznych oraz występującego obecnie stanu zdrowia będzie kwota 1.000 złotych. Powołanie się przez Sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu orzekającego ww. kwota spełnia funkcję kompensacyjną zadośćuczynienia w niniejszej sprawie.

Apelację od pkt II wyroku wniósł powód wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie kwoty 15 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wyroku do dnia zapłaty, ewentualnie uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 17 pkt 1 k.p.c. na skutek rozpoznania sprawy przed Sądem Rejonowym jako Sądem I instancji, mimo tego, iż do rozpoznania sprawy o prawa niemajątkowe i łącznie z nimi dochodzone roszczenia majątkowe właściwe są sądy okręgowe,

2. art. 285 § 1 k.p.c. na skutek przyjęcia opinii biegłej I. P. za spełniającą wymogi formalne, w sytuacji, gdy opinia ta nie zawiera uzasadnienia wyprowadzonych wniosków umożliwiających zapoznanie się z tokiem rozumowania biegłej oraz oddalenia wniosku o zobowiązanie biegłej do jej uzasadnienia, przy czym powód podkreślił, iż biegła nie tylko nie uzasadniła opinii, ale praktycznie pominęła analizę zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej, ograniczając się do jednozdaniowego wymienienia kart akt postępowania. W ocenie powoda biegła nie omówiła również krótkotrwałych skutków przebywania powoda przez okres 14 dni, co najmniej 23 godziny na dobę w środowisku osób palących. Powód podniósł, iż umieszczenie go w celi z osobami palącymi było szczególnie dotkliwe z uwagi na chociażby powszechnie znany dyskomfort jaki osoby niepalące odczuwają w przypadku konieczności przebywania w towarzystwie osób palących.

3. błędną ocenę pojęcia „ekonomicznie odczuwalnej wartości” zadośćuczynienia, co w konsekwencji skutkowało naruszeniem prawa materialnego w postaci art. 448 k.c. na skutek jego błędnej wykładni. Powód podkreślił, iż nie można się zgodzić ze stanowiskiem Sądu i instancji, że kwota 1000 zł ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny i ma stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, a okoliczność że powód nie odniósł długotrwałych lub trwałych skutków przebywania w celi z osobami niepalącymi nie ma żadnego znaczenia, albowiem w ocenie skarżącego okoliczność ta nie determinuje przesłanki odpowiedzialności pozwanego, który jest szczególnie zobligowany do przestrzegania prawa.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie była zasadna.

Pierwszy z zarzutów powoda, naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 17 pkt 1 k.p.c. na skutek rozpoznania sprawy przed tym Sądem jako Sądem I instancji, uznać należy za nietrafny. Powód dochodzi w niniejszej sprawie jedynie roszczeń majątkowych - zapłaty kwoty 15 000 złotych. Z żądaniem tym nie zostały połączone żądania o charakterze niemajątkowym, np. przeprosin, czy zaniechania dalszego naruszania dóbr osobistych, zatem właściwość sądu rejonowego w niniejszej sprawie była oczywista.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów, na wstępie podkreślić należy, iż Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, w tym i te które zostały poczynione w oparciu o opinię biegłej sądowej I. P.. Za właściwą uznaje również ocenę prawną staniu faktycznego dokonaną przez ten Sąd i sposób miarkowania przyznanego zadośćuczynienia.

Sąd Rejonowy w sposób właściwy uznał, iż opinia biegłej sądowej I. P. spełnia wymogi art. 285 § 1 k.p.c., czyli zawiera uzasadnienie. Podkreślić należy, iż stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. dowód z opinii biegłego podlega ocenie sądu na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, czy wiedzy powszechnej. Opinia biegłego winna zatem zawierać uzasadnienie, w którym biegły wyjaśni przesłanki prowadzące go do przedstawionych konkluzji (np. wyrok SN z dnia 3 listopada 1976 r., IV CR 481/76, OSNC 1977, nr 5-6, poz. 102; wyrok SN z dnia 7 grudnia 1994 r., II URN 43/94, OSNAPiUS 1995, nr 8, poz. 102).

Oceniając opinię biegłej należy to uczynić poprzez przyzmat zeznań powoda składanych na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2012 r. (k. 280), które to zeznania były biegłej znane oraz innych dowodów, zwłaszcza z dokumentacji medycznej, które to dowody łącznie z opinią biegłej stanowią podstawę oceny żądań procesowych powoda.

Powód podał, że jest alergikiem, lecz nie wie na co ma alergię, gdyż na wolności nie miał czasu, aby zrobić testy. Powód podał, iż jak inne osoby w celi paliły to robiły mu się oczy czerwone, drapało go w gardle, kichał i czuł się źle od dymu. Biegła w niniejszej sprawie opinię sporządziła w dniu 23 sierpnia 2012 r., czyli trzy lata od usadzenia powoda w celi z osobami palącymi. Biegła przeprowadziła z powodem wywiad powiązany z analizą dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy oraz dokonała jego badania internistycznego i alergologicznego. Wyniki wywiadu, lektury dokumentów i badania powoda Biegła opisała, na następnie sformułowała diagnozę, m.in. jako podejrzenie nadwrażliwości typu natychmiastowego na pyłki bylicy, zarodniki grzybów pleśniowych. Stan zdrowia powoda w dniu badania został oceniony jako bardzo dobry somatycznie, powód był wydolny krążeniowo i oddechowo. Biegła odpowiadając na pytania Sądu uznała, iż osadzenie powoda w celi dla palących przez 14 dni nie wpłynęło w sposób istotny orzeczniczko na stan jego zdrowia. Palenie bierne przez 14 dni mogło stanowić dyskomfort natury psychicznej, a nie somatycznej. Nie generowało żadnej reakcji alergicznej i pozostawało w zbieżności czasowej z występującymi u niego od wielu lat dolegliwościami sezonowymi natury atopowej z nadwrażliwości typu natychmiastowego na alergeny bylicy i zarodniki grzybów pleśniowych. Nie wystąpiły jakiegokolwiek długotrwałe lub trwale skutki przebywania powoda w celi dla palących.

Sąd Okręgowy oceniając metodologię sporządzenia przez Biegłą opinii uznaje ją za właściwą z punktu widzenia sformułowania ostatecznych wniosków: Biegła zapoznaje się z dokumentacją medyczną powoda, odbiera od niego wywiad, bada go, stawia diagnozę i odpowiada na pytania Sądu. Jej opinia zawiera więc uzasadnienie, gdyż pozwala na prześledzenie przesłanek, które doprowadziły ją do wyartykułowanych wniosków. Przy czym podkreślić należy, iż wnioski te korespondowały z zeznaniami powoda, w części dotyczącej jego opisu skutków zdrowotnych przebywania w celi z osobami palącymi. Wnioski biegłej, iż czternastodniowy pobyt w celi z osobami palącymi nie wpłynął w sposób istotny na stan jego zdrowia, nie spowodował jakichkolwiek długotrwałych czy trwałych skutków, lecz mógł stanowić przyczynę dyskomfortu natury psychicznej, są w tym kontekście wnioskami nie budzącymi z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego wątpliwości. Przy czym podkreślić tu należy, iż biegła dokonała ustaleń o charakterze negatywnym, zaprzeczając możliwości wystąpienia jakichkolwiek długotrwałych czy trwałych skutków przebywania w celi z palącymi, a więc trudno było by od biegłej wymagać przeprowadzenia rozumowania polegającego na samodzielnym formułowaniu tez o możliwych następstwach zdrowotnych takiego stanu rzeczy, a następnie ich eliminowaniu. To do zadań procesowych powoda należała rzeczowa polemika z ustaleniami i konkluzjami opinii biegłej, w tym i do formułowania tez, z którymi biegła mogła by polemizować, albo je potwierdzać. Tak, jednak w niniejszej sprawie się na stało. Powód reprezentowany przez adwokata poprzestał na nietrafnym uznaniu, iż opinia biegłej nie zawiera uzasadnienia. Z natury rzeczy bowiem uzasadnianie faktu niezastnienia pewnych okoliczności (faktu negatywnego) musi się sprowadzać do prostego zaprzeczenia. Dopiero dowodzący faktów pozytywnych ma realną możliwość skutecznego przeprowadzenia dowodu. Przy czym podkreślić należy, iż Biegła osobiście przebadła powoda, zatem miała możliwość poczynienia obserwacji jego stanu zdrowia i samodzielnego poczynienia ustaleń, co do faktów których powód mógłby nie dostrzec.

Sąd I instancji nie naruszył również art. 448 k.c. Wysokość zasądzonego na rzecz powoda zadośćuczynienia jest odpowiednia do stopnia krzywdy, którą doznał powód w wyniku naruszenia jego dobra osobistego w postaci prawa do przebywania w środowisku wolnym od dymu tytoniowego. Zgodzić się należy z twierdzeniem powoda, iż przebywanie

w celi z palącymi osobami było dla niego dolegliwe, zarówno ze względów somatycznych (pieczenie oczu, kaszel, czy złe samopoczucie) jak i ze względów psychicznych (poczucie naruszenia jego prawa do życia w wolnym od dymu otoczeniu, poczucie bezprawności przymusu znoszenia takiej sytuacji, czy wreszcie deprymujący wpływ palących na osobę, która porzuciła palenie). Tym niemniej, kwota 1000 złotych również w ocenie Sądu Okręgowego będzie kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy, którą doznał powód. Za Sądem Rejonowym przyjąć należy dwa podstawowe kryteria wpływające na wysokość zadośćuczynienia: stosunkowo krótki czas pobytu w celi z palącymi i brak jakichkolwiek zdrowotnych następstw tego zdarzenia. Zasądzenie wyższej kwoty, a zwłaszcza w wysokości żądanej przez powoda nie było by adekwatne ani do rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda, ani do stopnia bezprawia którego dopuścił się pozwany.

Oceniając proporcjonalność zasądzonej przez Sąd Rejonowy kwoty, dla porównania poddać należy, iż np. wydając wyrok z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 851/12 Sąd Apelacyjny w Łodzi uznał za odpowiednie zadośćuczynienie w kwocie 2000 złotych za pobyt w celi z palącymi przez cztery miesiące, zaś za sześciomiesięczny pobyt w takiej celi Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt I C 1145/12 wydając wyrok z dnia 27 czerwca 2013 r. uznał za odpowiednią kwotę 5000 złotych.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. apelację należało oddalić.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi przez adwokata ustanowionego z urzędu orzeczono w oparciu o treść § 19 oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.